

Rapport

h2>Klacht

Verzoekers klagen erover dat Bureau Jeugdzorg Stadsregio Rotterdam zonder hun toestemming en zonder toestemming van de rechtbank twee van hun kinderen op 29 augustus 2006 in een Time-out project in Frankrijk heeft geplaatst en evenmin een goede juridische onderbouwing van die plaatsing heeft gegeven.

Beoordeling Bevindingen

1. Verzoekers hebben zeven kinderen. Hun kinderen stonden vanaf respectievelijk 1998 en 2003 onder toezicht van Bureau Jeugdzorg Stadsregio Rotterdam (BJZ). Verzoekster had het gezag over de kinderen. In maart 2006 vond binnen BJZ een wisseling plaats van het team en werden drie nieuwe gezinsvoogden voor het toezicht over de kinderen aangesteld. Tijdens een overleg concludeerde het nieuwe team dat de ingezette hulp door de thuissituatie stagneerde. Besloten werd om in juli 2006 verlenging van de ondertoezichtstelling te vragen en te verzoeken om een machtiging uithuisplaatsing voor een aantal kinderen. De ouders zouden hierover worden geïnformeerd. Het gesprek hierover met verzoekers ging echter niet door omdat verzoekers onverwacht op 13 juni 2006 met zes van hun kinderen naar Spanje vertrokken. Omdat het gezin zonder overleg met en toestemming van BJZ was vertrokken liet BJZ een internationaal opsporingsbericht uitvaardigen. Drie dagen later keerde het gezin terug in Nederland. BJZ verzocht de rechter onmiddellijk om verlening van een spoedmachtiging uithuisplaatsing voor vijf van de kinderen en plaatsing in de crisisopvang van "Horizon", een instituut voor jeugdzorg en onderwijs. Op 16 juni 2006 werd deze machtiging voor de kinderen door de rechter afgegeven. Op 17 juni 2006 werden de kinderen door familie en kennissen via de politie overgedragen aan BJZ. Drie kinderen van verzoekers, de zonen R. en E. en één van verzoekers dochters, werden in een instelling van Horizon geplaatst. Eind juni 2006 stuurde BJZ een brief aan verzoekers waarin een aantal afspraken waren vastgelegd. Deze afspraken hadden betrekking op de contacten met de kinderen, enkele praktische zaken als kleding en verzekering en over de informatieverstrekking door Horizon. Toegezegd werd dat verzoekers in de tweede helft van september geïnformeerd zouden worden over het resultaat van de observaties door Horizon. Daarnaast werd vermeld dat verzoekers bij overplaatsingen van de kinderen op de hoogte gebracht zouden worden. Uit de brief kwam naar voren dat verzoekers enkele afspraken niet zouden zijn nagekomen en bedreigend gedrag zouden hebben vertoond jegens medewerkers van Horizon. De kinderen R. en E. liepen in de weken hierna meerdere keren weg uit de instelling en werden vervolgens niet teruggebracht door verzoekers. Dit leidde ertoe dat ze uiteindelijk moesten worden opgehaald door de politie die hen weer bij de instelling afleverde. Bij beschikking van 7 augustus 2006 verlengde de rechter de ondertoezichtstelling met 12 maanden en verlengde de uithuisplaatsing van onder meer R. en E. op een bij Bureau Jeugdzorg bekend adres tot 12 december 2006. In augustus liet Horizon aan BJZ weten door het weglooptgedrag van de kinderen niet in staat te zijn de kinderen te observeren en

een advies over hen uit te brengen. Horizon en BJZ concludeerden dat de kinderen óf een periode in een gesloten setting zouden moeten verblijven óf in een Time-out project in het buitenland, in Frankrijk. Op 29 augustus 2006 werden de twee kinderen R. en E., nadat ze weer waren weggelopen uit de instelling naar hun ouders, door de politie van huis gehaald en overgedragen aan BJZ en Horizon, waarna zij naar Frankrijk werden gebracht en in het Time-out project van Horizon werden geplaatst.

Verzoekers vernamen een dag later via hun dochter, die ook bij Horizon verbleef dat hun zonen R. en E. in Frankrijk verbleven. Op 30 augustus 2006 verzocht verzoekster BJZ per e-mail om opheldering hierover. De instelling Horizon informeerde verzoekster bij brief van 31 augustus 2006 over het feit dat haar zonen in Frankrijk geplaatst waren.

Vervolgens verbleven de kinderen gedurende 9 weken (tot 15 november 2006) in het Time-out project in Frankrijk.

2. Bij brief van 15 juni 2007 dienden verzoekers een klacht in bij de klachtencommissie van BJZ. Zij klagen ondermeer over het feit dat hun zonen zonder hun toestemming en buiten hun medeweten in Frankrijk waren geplaatst. BJZ had de plaatsing in het buitenland volgens hen niet mogen doen zonder hiervoor vooraf toestemming van de rechter te hebben. De commissie achtte deze klacht ongegrond. Daarbij volgde de klachtencommissie de zienswijze van BJZ. Deze zienswijze hield in dat er voor de plaatsingen van R. en E. in Frankrijk geen specifieke toestemming van ouders of de rechter nodig was. Deze plaatsing kon de instelling doen op basis van de geldende machtiging uithuisplaatsing. Er was immers sprake van een maatregel in het gedwongen kader. Volgens de machtiging uithuisplaatsing was de wijziging in de verblijfplaats toegestaan.

BJZ meende overigens dat er geen sprake was van een plaatsing in het buitenland, omdat het Time-out project een Nederlands project is in Frankrijk, de zorginstelling deel uit maakt van Horizon en de hulpverleners Nederlands zijn. Dit project met een maximale duur van twaalf weken, is bedoeld voor jeugdigen tot 15 jaar die geïndiceerd zijn voor hulpverlening door Horizon maar van wie blijkt dat zij extra specialistische ondersteuning nodig hebben. Het is de bedoeling rust te bieden en afstand van de eigen omgeving en op deze wijze een impuls te geven aan de begeleiding die in Nederland gaat starten.

BJZ liet weten dat Horizon niet in staat was geweest de kinderen goed te observeren en een advies uit te brengen over de toekomstige hulpverlening aan de kinderen omdat zij regelmatig naar huis wegliepen. Daarom was voor een andere aanpak gekozen. Er was voor het Time-out project gekozen omdat dit minder ingrijpend was dan een gesloten plaatsing van de kinderen. De opties konden niet besproken worden met de ouders. De bedoeling was geweest om ouders uit te nodigen voor overleg en hen uitleg te geven over het Time-out project van Horizon in Frankrijk. De ouders reageerden niet op verzoeken van BJZ om op afspraken te komen. Ook telefonisch contact lukte niet. BJZ had de ouders

schriftelijk bij brief van 31 augustus 2006 op de hoogte gebracht van het tijdelijk verblijf van de kinderen in Frankrijk. De ouders waren uitgenodigd om op 14 september 2006 het project te komen bespreken, maar waren niet komen opdagen. Vervolgens waren zij voor 20 oktober 2006 uitgenodigd, maar deze afspraak hadden zij afgezegd.

BJZ liet aan de klachtencommissie weten op grond van artikel 1:263a van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond) de bevoegdheid te hebben om de contacten tussen de met het gezag belaste ouder en het kind te beperken voor zover noodzakelijk met het oog op het doel van de uithuisplaatsing. In het geval van verzoekers kinderen was het de bedoeling geweest de kinderen even afstand te laten nemen van de ouders en hen rust te bieden. Overigens waren de ouders in de gelegenheid gesteld om via BJZ faxberichten aan de kinderen te sturen en hadden zij niet van deze gelegenheid gebruik gemaakt.

Bij brief van 14 september 2007 liet de algemeen directeur van BJZ weten niets aan deze beoordeling van de klachtencommissie toe te willen voegen en achtte de klacht dus niet gegrond.

3. Bij brief van 1 oktober 2007 wendden verzoekers zich via hun gemachtigde bij het AKJ (Advies- en Klachtenbureau Jeugdzorg) met diverse klachten over BJZ tot de Nationale ombudsman. Nadat een gesprek plaatsvond over deze zaak met medewerkers van de Nationale ombudsman werd de klacht met betrekking tot de plaatsing van de kinderen R. en E. in het time out project door de Nationale ombudsman bij brief van 14 juli 2008 aan de directeur van BJZ voorgelegd. Daarbij werd de vraag gesteld in hoeverre artikel 1:306 BW (zie Achtergrond) van toepassing was. In dit wetsartikel staat dat de stichting de aan hem toevertrouwde minderjarige niet buiten Nederland mag plaatsen zonder toestemming van de rechtbank.

4. In reactie op de klacht liet de directeur van BJZ bij brief van 1 september 2008 tijdens dit onderzoek ondermeer weten dat artikel 1:306 BW niet van toepassing was in het geval van verzoekers kinderen omdat dit artikel ziet op het overbrengen naar het buitenland van minderjarigen over wie de Stichting de voogdij uitoefent. De kinderen van verzoekers waren geen voogdijkinderen. Zij waren door de rechter onder toezicht gesteld van BJZ. Bovendien waren de kinderen slechts tijdelijk geplaatst in Frankrijk en was er geen sprake van een "plaatsing" in de zin van een behandeling en hulpverlening in een bepaalde setting. Op grond van de machtiging uithuisplaatsing, verleend bij beschikking van 16 juni 2006 was BJZ bevoegd om een wijziging in de verblijfplaats van de kinderen te brengen. BJZ heeft niet de verplichting om voorafgaand aan een verblijfswijziging de wijziging te laten toetsen door de rechtbank. Wel hebben de gezaghebbende ouders op grond van artikel 1:263 lid 2 sub a en c BW (zie Achtergrond) de mogelijkheid de stichting wegens gewijzigde omstandigheden te verzoeken de uithuisplaatsing te beëindigen dan wel af te zien van een wijziging van de verblijfsplaats van de minderjarige. Dat hadden verzoekers niet gedaan.

5. In het kader van het onderzoek heeft de Nationale ombudsman kennis genomen van de contactjournaals van BJZ over de periode van 18 tot en met 31 augustus 2006. Uit de contactjournaals komt naar voren dat BJZ op 18 augustus 2006 voor het eerst met Horizon heeft gesproken over het Time-out project in Frankrijk waar op korte termijn twee plekken beschikbaar zouden zijn. De dagen daarna vond regelmatig overleg plaats tussen Horizon en BJZ. Daarbij werd opgemerkt dat het van belang was om de kinderen te motiveren voor het project, vooral in verband met de reis naar Frankrijk. De kinderen zouden met twee begeleiders in de auto weggebracht worden. Het zou duidelijk gemaakt moeten worden aan de kinderen dat zij in een gesloten setting zouden worden geplaatst in het geval zij niet aan het Time-out project in Frankrijk zouden willen meewerken. Ook kwam uit de contactjournaals naar voren dat verzoeker op 25 augustus 2006 telefonisch contact had opgenomen met BJZ en dat hem daarbij was medegedeeld dat BJZ bezig was om de kinderen de hulp te bieden die BJZ wenselijk achtte. Na het telefoongesprek van BJZ met verzoeker vond opnieuw contact plaats met Horizon. Horizon liet in dit gesprek weten dat de kinderen op 29 augustus 2006 in Frankrijk terecht konden. Afsproken werd dat BJZ de kinderen die dag door de politie van huis zou laten ophalen en dat op het politiebureau met hen zou worden gesproken waarbij hen de keus zou worden voorgelegd of zij mee naar Frankrijk wilden gaan of dat zij gesloten geplaatst zouden worden. Ook zou er op dat moment informatie over het project worden verstrekt. De kinderen zouden daarna met een medewerker van BJZ en van Horizon mee gaan naar een vakantiehuis in Brabant en vandaar uit de volgende dag naar Frankrijk worden gebracht. Geconstateerd werd dat de paspoorten of identiteitskaarten van de kinderen beschikbaar moesten zijn voor de reis. Voorts kwam uit de contactjournaals naar voren dat verzoeker op 29 augustus 2009 contact had opgenomen met BJZ om te vragen wat er nu met de kinderen ging gebeuren. Daarop had BJZ gereageerd met de mededeling dat hij dat die middag op het politiebureau zou horen. In de contactjournaals van 30 augustus 2006 werd verslag gedaan van de gang van zaken op het politiebureau. Daaruit kwam naar voren dat er bij verzoekers veel boosheid was geweest. De kinderen R. en E. waren uiteindelijk akkoord gegaan met deelname aan het Time-out project. Verzoekster had na wat strijd het ontbrekende paspoort van één van de kinderen afgegeven. BJZ had verzoekster onder begeleiding van de politie gesproken en haar zover mogelijk kort uitgelegd hoe nu verder. Op 30 augustus 2006 informeerde verzoeker telefonisch waar zijn kinderen R. en E. naar toe zouden gaan. Daarop liet de medewerker van BJZ hem weten dat de teammanager hem de volgende dag zou inlichten. Op 31 augustus 2006 belde de teammanager met verzoeker om door te geven dat zijn zonen R. en E. waren geplaatst in het Time-out project in Frankrijk en gaf uitleg over de aanleiding hiervoor. Hij gaf in dit gesprek aan dat het contact tussen ouders en de kinderen kon plaatsvinden via faxberichten aan BJZ. Ook nodigde hij verzoekers uit voor een gesprek op 14 september 2006.

6. In het kader van het onderzoek verklaarden twee medewerkers van BJZ namens de directeur van BJZ onder meer dat er sprake was geweest van een verstoorde verhouding met de ouders. BJZ had steeds getracht om zorgvuldig met de ouders te blijven

communiceren. BJZ had ook nog wel geprobeerd met hen een afspraak te maken om met hen te bespreken dat hun kinderen naar Frankrijk zouden gaan. Op deze afspraak waren zij niet verschenen. BJZ kon geen kopietjes van verzonden uitnodigingsbrieven vinden. Ook de contactjournaals waren volgens de medewerkers in die periode niet altijd even goed bijgewerkt omdat het een hectische situatie was. Er gebeurde elke dag van alles met één of meerdere kinderen van het gezin.

Voorts verklaarden de medewerkers dat na de uithuisplaatsing de afspraak met Horizon was gemaakt om het contact met de ouders via BJZ te laten verlopen. De gebruikelijke gezinsbegeleiding door Horizon was bewust niet opgestart teneinde in die onrustige periode de lijnen naar de ouders helder te houden vanuit alleen de eigen gezinsvoogden. Voortdurend liepen de kinderen weg en de ouders weigerden hen terug te brengen. Ook weigerden zij in gesprek te gaan met BJZ over de te volgen behandeling van de kinderen. Tenslotte weigerde ook de politie hun medewerking om de kinderen steeds naar de tehuizen terug te brengen.

Tenslotte verklaarden de medewerkers dat BJZ toen de keus had om de kinderen gesloten te plaatsen in Nederland of ze naar het project van Horizon in Frankrijk te sturen. Omdat beide jongens nog erg jong waren (9 en 13 jaar) vond BJZ hen te jong voor de gesloten jeugdzorg.

Op 29 augustus 2006 was de teammanager met één van de gezinsvoogden naar het politiebureau te H. gegaan. De politie had de kinderen uit huis gehaald. De politie was met moeder naar huis gegaan om het paspoort van één van de kinderen op te halen. De moeder had het paspoort afgegeven. Aan ouders was op dat moment niet medegedeeld dat BJZ voornemens was om de kinderen naar Frankrijk te laten vertrekken. Er was op dat moment al zoveel onrust. Uit de nu beschikbare gegevens was niet meer te achterhalen hoe het uiteindelijk aan de ouders is medegedeeld, de ouders waren in die periode ook veelal onbereikbaar voor BJZ. Vermoedelijk was het middels een telefoongesprek vanuit BJZ gebeurd.

7. Over de procedure verklaarden de medewerkers van BJZ dat er voor de plaatsing van R. en E. een plan van aanpak was, verwerkt in het indicatiebesluit. In het dossier werd geen specifiek indicatiebesluit, gericht op deze plaatsing in Frankrijk, aangetroffen, maar volgens de medewerkers moest dit er wel geweest zijn. Zonder zo'n specifiek indicatiebesluit kan de zorgaanbieder niets doen. Zo'n indicatiebesluit kan ondertekend zijn door ouders en kinderen, maar dat hoeft niet. Het indicatiebesluit kan in het gedwongen kader altijd nog ter toetsing aan de rechter worden voorgelegd, in verband met een verzoek om of verlenging van de machtiging uithuisplaatsing.

Toen de zaak van verzoekers over de verlenging van de machtiging uithuisplaatsing op zitting van de kinderrechter kwam heeft de gemachtigde van moeder de kinderrechter gewraakt waardoor de zaak pas later, op de zitting van 11 december 2006, werd

behandeld. De kinderen waren inmiddels terug uit Frankrijk. Om deze reden heeft de rechter geen uitspraak gedaan over hun verblijf in Frankrijk.

8. De Nationale ombudsman nam in het kader van dit onderzoek kennis van een brief van de Inspectie voor de Jeugdzorg aan de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 5 december 2006 (kenmerk IJZ/2736218). In deze brief liet de inspectie met betrekking tot het buitenlands zorgaanbod op het gebied van jeugdhulpverlening onder meer weten van mening te zijn dat Nederlandse zorgaanbieders bij doorplaatsing naar buitenlands aanbod de volle verantwoordelijkheid dragen voor een goede hulpverlening aan cliënten. De projecten bestaan behalve in Frankrijk ook in Polen, Tsjechië, Duitsland, Denemarken en Oostenrijk. Het gebruikmaken van buitenlands zorgaanbod voor Nederlandse jeugdigen beschouwt de inspectie als een bijzondere situatie met extra risico's. De grote afstand tussen de jeugdige, ouders, BJZ en Nederlandse zorgaanbieder maakt de jeugdige erg afhankelijk van de uitvoerders van de zorg in het buitenland. Direct toezicht op de kwaliteit van de zorg ontbreekt vanuit Nederland.

9. Tenslotte nam de Nationale ombudsman kennis van de website van de betreffende instelling voor jeugdzorg, Horizon. Over het Time-out project stond daar vermeld dat ouders erg belangrijk worden geacht in het traject. Het is de bedoeling dat het kind door zijn ouders naar Frankrijk gebracht en ook weer opgehaald wordt. Ouders kunnen zelfs gevraagd worden een deel van het programma bij te wonen. Omdat het vaak de eerste keer is dat kinderen zonder hun ouders in het buitenland zijn, moeten zij bij het afscheid aanwezig zijn. Er is een intensieve communicatie met de ouders.

II. Beoordeling

A. Ten aanzien van het ontbreken van toestemming van de ouders en de rechter voor plaatsing van de kinderen in een time out project in Frankrijk

10. De kinderen van verzoekers stonden onder toezicht van BJZ en waren vanaf 16 juni 2006 uit huis geplaatst in een Nederlandse residentiële instelling voor jeugdzorg. De communicatie met de ouders over de kinderen verliep niet direct met de instelling maar via de gezinsvoogd. Uit het onderzoek komt naar voren dat verzoekers pas een dag nadat hun kinderen R. en E. naar Frankrijk waren vertrokken via hun dochter bericht over hun deelname aan het time out project ontvingen. BJZ gaf in het kader van dit onderzoek aan dat er op een gegeven moment bewust voor is gekozen om voor verzoekers te verzwijgen dat de kinderen naar Frankrijk zouden gaan, omdat er al zoveel onrust in het gezin was. Verzoekers hadden op 25 en 29 augustus 2006 telefonisch contact met BJZ maar in deze gesprekken werd hen niets over de plannen medegedeeld. Ook op het moment dat de kinderen op 29 augustus 2006 door de politie van huis werden gehaald en op het politiebureau onder begeleiding van de politie door BJZ met moeder is gesproken, is haar dit niet medegedeeld. Het paspoort van één van de kinderen dat nog niet in bezit was van BJZ werd bij verzoekster opgevraagd zonder vermelding waarvoor dit nodig was. Pas toen

verzoeker een dag later telefonisch informeerde waar zijn zonen verbleven, werd daarop gereageerd met de mededeling dat hem dat de volgende dag zou worden medegedeeld. De volgende dag heeft dit telefoongesprek plaatsgevonden.

11. De rechter verlengde bij beschikking van 7 augustus 2006 de ondertoezichtstelling met 12 maanden en de uithuisplaatsing van onder meer R. en E. op een bij Bureau Jeugdzorg bekend adres tot 12 december 2006. Uit de rechterlijke uitspraak komt naar voren dat het doel van de uithuisplaatsing was dat nader diende te worden onderzocht welke hulpverlening voor de kinderen was geïndiceerd. De rechter liet zich in deze beslissing niet uit over de plek waar R. en E. behandeld zouden worden. De kwestie van deelname aan het time out project in het buitenland kwam niet aan de orde. Bij het verzoekschrift van 23 juni 2006 waren het plan van aanpak en het indicatiebesluit gevoegd, maar uit het onderzoek komt naar voren dat op dat moment bij BJZ of Horizon nog geen voornemen bestond om R. en E. te laten deelnemen aan een time out project.

Het is dan ook niet gebleken dat de rechter vooraf op de hoogte was geweest van deelname van de twee kinderen aan het time out project in Frankrijk. Het indicatiebesluit en plan van aanpak uit die periode konden in het onderzoek door de Nationale ombudsman overigens niet worden overgelegd door BJZ.

12. De kinderen hadden in het kader van de plaatsing bij Horizon tijdelijk een andere verblijfplaats, te weten in het time out project te Frankrijk. Op grond van de toepasselijke bepalingen van het Burgerlijk Wetboek is het geen vereiste dat de rechter BJZ toestemming geeft voor een wijziging van de verblijfplaats. Ouders kunnen BJZ wel op grond van artikel 263 lid 2 c BW verzoeken om af te zien van een krachtens de machtiging toegestane wijziging in de verblijfplaats en zich vervolgens tot de rechter wenden. In sommige gevallen zal de rechter uit het indicatiebesluit dat bij het verzoek tot uithuisplaatsing wordt bijgesloten kunnen afleiden dat de bedoeling is dat een kind tijdelijk in een hulpverleningsproject in het buitenland zal worden geplaatst. In dit geval kan niet worden vastgesteld dat hier sprake van was.

13. Vastgesteld kan worden dat de gang van zaken rond de plaatsing van verzoekers kinderen in het time out project in Frankrijk afwijkt van de normale procedure waarbij juist sprake is van een intensieve communicatie met ouders over het project en ouders zoveel mogelijk bij het project worden betrokken. Formeel lijken er echter geen beletselen te bestaan tegen het feit dat specifieke toestemming van respectievelijk de ouders en de rechter ontbrak voor deelname van verzoekers twee kinderen van toen 10 en 13 jaar oud aan een project in het buitenland. De wet schrijft geen voorafgaande toestemming van de rechter of van de ouders voor bij een wijziging van de verblijfplaats. De vraag die over blijft is of het behoorlijk was om de ouders op deze wijze voor een voldongen feit te plaatsen.

14. Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dat betekent dat in geval ouders

het recht hebben aan BJZ te vragen van een bepaalde maatregel af te zien BJZ hen over dergelijke maatregelen altijd vooraf informeert.

15. Er kan aanleiding zijn om ouders pas te informeren over bepaalde voornemens ten aanzien van hun kinderen nadat de kinderen bij hen weggehaald zijn, indien het risico bestaat dat ouders hun kinderen onttrekken aan een kinderbeschermingsmaatregel.

In het geval van verzoekers was de situatie geëscaleerd. De verhouding tussen verzoekers en BJZ was verslechterd sinds de uithuisplaatsing van de kinderen. Gezien de eerdere problemen om medewerking te verkrijgen van de ouders en kinderen is het te begrijpen dat BJZ het risico aanwezig achtte dat verzoekers hun kinderen niet zouden afstaan indien zij af zouden hebben geweten van de plannen om de kinderen in Frankrijk onder te brengen. Desondanks acht de Nationale ombudsman het niet juist dat verzoekers zelfs op de dag van vertrek van hun twee kinderen naar Frankrijk hierover niet zijn geïnformeerd door BJZ. Op die dag heeft een medewerker van BJZ moeder onder begeleiding van de politie op het politiebureau gesproken. De kinderen waren op dat moment al onder de hoede van medewerkers van BJZ. De Nationale ombudsman ziet niet in waarom BJZ op dat moment nog voor moeder moest verzwijgen dat de kinderen naar Frankrijk zouden gaan. Bovendien blijkt niet dat er een voornemen bestond om de ouders direct nadat hun kinderen op weg waren naar Frankrijk uit eigen beweging te informeren. Het ontbrak BJZ aan beleid in de communicatie met ouders. Dat de ouders nu via hun dochter moesten vernemen dat hun kinderen in Frankrijk verbleven was pijnlijk. Dit was in de ogen van de Nationale ombudsman niet nodig geweest en het heeft de relatie tussen BJZ en verzoekers nog meer onder druk gezet.

Op dit punt acht de Nationale ombudsman de klacht gegrond vanwege strijd met het vereiste van fair play.

B. Ten aanzien van de juridische onderbouwing van de plaatsing in het time out project.

16. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Ook een juridische stellingname van een bestuursorgaan dient aan deze voorwaarde te voldoen.

17. BJZ liet verzoekers in de klachtafhandeling in het kader van de juridische onderbouwing weten dat er geen sprake was van een plaatsing in het buitenland van de kinderen R. en E., omdat het time out project een Nederlands project is in Frankrijk, de zorginstelling deel uit maakt van Horizon en de hulpverleners Nederlands zijn. De Nationale ombudsman kan BJZ niet volgen in haar standpunt dat er geen sprake was van een plaatsing in het buitenland. Het feit dat er sprake was van een Nederlands project met Nederlandse hulpverleners doet er niet aan af dat de kinderen zich in het buitenland bevonden. Daarbij miskent BJZ dat het voor ouders en kinderen een rol speelt dat zij ver van elkaar verwijderd zijn en dat verblijf in een ander land toezicht bemoeilijkt waardoor het

kind extra afhankelijk wordt van de aanwezige hulpverleners.

Op dit punt is de klacht gegrond wegens strijd met het motiveringsvereiste.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Bureau Jeugdzorg Stadsregio Rotterdam, is gegrond ten aanzien van de plaatsing in het time out project in Frankrijk wegens schending van het vereiste van fair play en ten aanzien van de onderbouwing vanwege strijd met het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 1 oktober 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw G. te Rotterdam, met een klacht over een gedraging van Bureau Jeugdzorg Stadsregio Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van Bestuur van de Stichting Bureau Jeugdzorg Rotterdam, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het Bestuur van de Stichting Bureau Jeugdzorg Rotterdam verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werden in een gesprek met twee medewerkers van Bureau Jeugdzorg nadere vragen voorgelegd.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Bureau Jeugdzorg deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brieven van BJZ aan verzoekers van 30 juni 2006, 4 september 2006 en 29 september 2006
2. Brieven van AKJ aan BJZ van 31 augustus 2006 en 15 juni 2007
3. Brieven van AKJ aan klachtencommissie van BJZ van 16 juli 2007, 24 juli 2007 en 30 juli 2007

4. Oordeel Klachtencommissie 17 augustus 2007
5. Reactie op oordeel klachtencommissie van Directeur BJZ van 14 september 2007
6. Beschikking Rechtbank Rotterdam van 7 augustus 2006
7. Vonnis Rechtbank Rotterdam in kort geding van 3 november 2006
8. Verzoekschrift van 1 oktober 2007
9. Standpunt van BJZ van 1 september 2008
10. E-mailbericht van BJZ van 6 april 2009
11. Overzicht contactjournaals van 18 augustus 2006 tot en met 31 augustus 2006

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Burgerlijk Wetboek

Artikel 1:263

"1. Een uithuisplaatsing kan worden beëindigd door de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg. De stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg, doet hiervan zo spoedig mogelijk en onder overlegging van een verslag van het verloop van de uithuisplaatsing mededeling aan de raad voor de kindbescherming.

2. De met het gezag belaste ouder, een ander die de minderjarige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt en de minderjarige van twaalf jaar of ouder kunnen wegens gewijzigde omstandigheden de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg verzoeken:

- a. de uithuisplaatsing te beëindigen;
- b. de duur ervan te bekorten;
- c. af te zien van een krachtens de machtiging toegestane wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige. Onder wijziging van de verblijfplaats wordt mede verstaan de plaatsing van de minderjarige bij de ouder die het gezag heeft.

3. De stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg geeft een schriftelijke beslissing binnen twee weken na ontvangst van het verzoek.

4. Op verzoek van de in het tweede lid genoemde personen kan de kinderrechter de machtiging geheel of gedeeltelijk intrekken of de duur ervan bekorten. Artikel 259, eerste lid, tweede volzin, tweede, derde en vierde lid, alsmede artikel 260, vierde lid, zijn van toepassing".

Artikel 263 a

"1. Voor zover noodzakelijk met het oog op het doel van de uithuisplaatsing van een minderjarige als bedoeld in artikel 261, kan de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg voor de duur van de uithuisplaatsing de contacten tussen de met het gezag belaste ouder en het kind beperken.

2. De beslissing van de stichting, bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg geldt als een aanwijzing. Artikel 259 en artikel 260 zijn van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de kinderrechter een zodanige regeling kan vaststellen als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt".

Artikel 306

"1. Zonder toestemming van de rechtbank mag een stichting als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg een hem toevertrouwde minderjarige niet buiten Nederland plaatsen.

2. De rechter verleent deze toestemming slechts, indien hij de plaatsing voor de minderjarige wenselijk acht".